

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de staatssecretaris van Justitie,
 - 2.
- appellanten,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/56947 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Roermond, van 22 augustus 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 oktober 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Voorts heeft de minister de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot de ingangsdatum van die vergunning. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 augustus 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond (hierna: de rechtbank), het beroep, voor zover gericht tegen de intrekking van de verblijfsvergunning, gegrond verklaard, het besluit in zoverre vernietigd en het beroep voor het overige ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij faxbericht, bij de Raad van State binnengekomen op 19 september 2007, hoger beroep ingesteld voor zover het beroep van de vreemdeling daarbij gegrond is verklaard. Dit faxbericht is aangehecht. De vreemdeling heeft tegen voormelde uitspraak bij faxbericht, bij de Raad van State binnengekomen op 20 september 2007, hoger beroep ingesteld voor zover het door hem ingestelde beroep daarbij ongegrond is verklaard. Dit faxbericht is aangehecht.

De vreemdeling is in de gelegenheid gesteld een verweerschrift in te dienen.

Desgevraagd heeft de staatssecretaris, bij brief van 29 januari 2008, een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De vreemdeling heeft, bij brief van 12 februari 2008, een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van de Algemene wet bestuursrecht, vangt de termijn voor het indienen van een hoger-beroepschrift aan met ingang van de dag na die, waarop de aangevallen uitspraak op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, bedraagt de termijn voor het indienen van een beroepschrift vier weken.

2.2. In dit geval is de termijn op 19 september 2007 geëindigd. De vreemdeling heeft het hoger-beroepschrift derhalve niet tijdig ingediend.

Niet is gebleken van feiten of omstandigheden in verband waarmee redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de vreemdeling in verzuim is geweest.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk niet-ontvankelijk.

Het hoger beroep van de staatssecretaris

2.4. In de enige grief klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op 19 september 2004 haar geldigheid had verloren, de minister deze vergunning niet kon intrekken. Daartoe betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank aldus heeft miskend dat de intrekking van de vergunning heeft plaatsgevonden met terugwerkende kracht tot de ingangsdatum ervan en dat de omstandigheid dat de vergunning ten tijde van het besluit van 30 oktober 2006 reeds was vervallen aan een zodanige intrekking niet in de weg staat. De rechtbank heeft uit de door haar genoemde uitspraak van de Afdeling van 16 juni 2004 in zaak nr. 200400940/1; JV 2004/319, ten onrechte afgeleid dat de bevoegdheid daartoe ontbreekt. In die zaak ging het, anders dan hier het geval is, niet om een intrekking met terugwerkende kracht, aldus de staatssecretaris.

2.4.1. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 32, eerste lid, van die wet, is Onze Minister bevoegd de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te trekken op de in laatstgenoemd artikellid vermelde gronden. Hoewel in deze artikelen, noch elders in de Vw 2000 uitdrukkelijk is bepaald dat een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met terugwerkende kracht kan worden ingetrokken, volgt daaruit niet dat zodanige intrekking in strijd zou zijn met de Vw 2000. Evenmin valt enige andere rechtsregel aan te wijzen die daaraan in de weg zou staan.

2.4.2. Voormelde uitspraak van de Afdeling van 16 juni 2004 ziet, zoals de staatssecretaris terecht heeft opgemerkt, op een geval, waarin de desbetreffende vergunning is ingetrokken met ingang van een datum waarop deze reeds was vervallen: nu de vergunning toen al niet meer bestond, was zodanige intrekking niet mogelijk. In het onderhavige geval is evenwel sprake van een intrekking die zich uitstrekt tot een periode waarin de vergunning nog van kracht was. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover daarbij het beroep, voor zover gericht tegen de intrekking, met terugwerkende kracht, van de verblijfsvergunning, gegrond is verklaard en het besluit van 30 oktober 2006 in zoverre is vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling voormelde intrekking beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, in zoverre daarop nog moet worden beslist.

2.6. De minister heeft bij besluit van 30 oktober 2006 de bij besluit van 27 januari 2003 aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 ingetrokken, vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens. Daarbij heeft de minister zich gebaseerd op het rapport van de taalanalyse van 22 september 2005 (hierna: de taalanalyse) van het Bureau Land en Taal (hierna: het BLT).

2.6.1. De vreemdeling betoogt dat de minister niet op de taalanalyse had mogen afgaan, aangezien niet duidelijk is welke academische opleiding de taalanalist heeft gevolgd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 maart 2007 in zaak nr. 200607305/1; JV 2007/230), is, gelet op de in het Werkkader Taalanalisten Immigratie- en Naturalisatiedienst voorziene selectieprocedure, de wijze van begeleiding door wetenschappelijk opgeleide linguïsten en de kwaliteitscontroles op de taalanalyses door middel van cross-checks, de deskundigheid van taalanalisten werkzaam bij het BLT voldoende gewaarborgd. Bovendien blijkt uit de taalanalyse dat de taalanalist Soedanees Arabisch op moedertaalniveau spreekt. Dat uit de taalanalyse niet blijkt welke academische opleiding de taalanalist heeft gevolgd, biedt - zoals de staatssecretaris in het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift ter toelichting van voormeld besluit heeft betoogd - onder deze omstandigheden geen concrete reden om aan de deskundigheid van de taalanalist te twijfelen.

2.7. Voorts heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister niet heeft onderkend dat het rapport van de contra-expertise van 11 juni 2006 (hierna: de contra-expertise) van De Taalstudio concrete aanknopingspunten biedt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van de taalanalyse. Volgens de vreemdeling bieden ook zijn geboorteakte en rijbewijs zodanige aanknopingspunten, aangezien uit deze documenten zijn Moro-afkomst blijkt.

2.7.1. Aan de intrekking van de eerder aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning heeft de minister, onder verwijzing naar de taalanalyse, ten grondslag gelegd dat geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaring dat hij uit het Nuba-gebied in Soedan afkomstig is, behoort tot een Nuba-bevolkingsgroep en van gemengde Moro-Tagali afkomst is. Volgens de taalanalyse, voor zover thans van belang, is de vreemdeling op grond van zijn Arabische spraak en op grond van zijn talen- en landenkennis eenduidig niet te herleiden tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen het Nuba-gebied. Voorts is de vreemdeling, volgens de taalanalyse, niet in staat om gedetailleerde en correcte informatie te verstrekken omtrent zijn beweerde herkomstgebied en zijn beweerde etnische achtergrond en heeft hij dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij behoort tot een Nuba-bevolkingsgroep.

2.7.2. In de contra-expertise is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"On the basis of the geographical and cultural information provided by the applicant, I consider it highly likely that the applicant comes from the South Kordofan area and spent time in Delami. His Arabic, which conforms to the norms for Kordofan speech does not allow the

specific location of his origin. (...)

I conclude that the applicant has a close and definite link with the South Kordofan, the Nuba Mts and with the Moro tribe in particular. This is based on the accumulation of geographical places named with a fair degree of accuracy, on a knowledge of Moro stick-fighting (now performed as an entertainment), on a knowledge of a number of very small tribal group names from the Nuba Mts, and the knowledge that some of the Moro are Christians."

2.7.3. In de reactie van 22 augustus 2006 van het BLT op de contra-expertise is gesteld dat de daarin getrokken conclusie, dat de vreemdeling hoogstwaarschijnlijk uit de omgeving van Zuid-Kordofan afkomstig is en banden heeft met het Nuba-gebied en met de Moro-stam in het bijzonder, niet is onderbouwd. Zo is in de contra-expertise geen enkel spraakvoorbeeld aangedragen dat eenduidig en uitsluitend te plaatsen is in Zuid-Kordofan. Voorts stelt het BLT dat in de contra-expertise niet is onderkend dat de door de vreemdeling verstrekte informatie over de Moro-stam zeer mager, deels onjuist en overigens algemeen bekend is. Zo zijn de door de Moro-stam beoefende stokgevechten, bijvoorbeeld via televisieuitzendingen, ook bij de bevolking van Soedan buiten het Nuba-gebied bekend geworden. Bovendien vermeldt het BLT dat er in de contra-expertise ten onrechte aan is voorbijgegaan dat de omstandigheid, dat de vreemdeling van gemengde afkomst is, geen verklaring biedt voor het feit dat hij geen enkele kennis heeft van een Nuba-taal, aangezien alle bewoners van het Nuba-gebied tenminste enige kennis hebben van één of meerdere Nuba-talen, omdat zij deze talen dagelijks in hun directe omgeving horen spreken.

2.7.4. In de schriftelijke uiteenzetting naar aanleiding van de reactie van het BLT van 8 januari 2007 van de opsteller van de contra-expertise is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"I endeavored to make quite clear in my original contra-expertise that I see the evidence as a patchwork of circumstantial indicators, which only together make the applicant "highly likely to be of Moro origin and to have spent time in [redacted] and [redacted]. After reviewing the responses to my report by the analyst, I see no reason to reduce my already qualified statement."

2.7.5. De conclusie van de contra-expertise luidt niet zonder meer dat de vreemdeling, zoals hij heeft verklaard, tot de spraak- en cultuurgemeenschap binnen het Nuba-gebied en tot een Nuba-bevolkingsgroep behoort. De argumenten, op grond waarvan de opsteller van de contra-expertise het hoogstwaarschijnlijk acht dat de vreemdeling uit de omgeving van Zuid-Kordofan afkomstig is en banden heeft met het Nuba-gebied en met de Moro-stam in het bijzonder, zijn - in aanmerking genomen de reactie van 22 augustus 2006 van het BLT - onvoldoende draagkrachtig om de conclusie van de taalanalyse opzij te kunnen zetten. Aldus is de vreemdeling er met de door hem ingebrachte contra-expertise niet in geslaagd om zodanige twijfel te zaaien aan de juistheid van de taalanalyse, dat deze daarom niet ten grondslag mocht worden gelegd aan de intrekking van de

verblijfsvergunning. Reeds omdat uit de geboorteakte niet kan worden afgeleid dat deze betrekking heeft op de vreemdeling en omdat het rijbewijs geen informatie geeft over de talenkennis en herkomst van de vreemdeling, heeft de minister in deze documenten terecht evenmin aanleiding gezien te twijfelen aan de juistheid van de taalanalyse. Het aldus aangevoerde biedt derhalve geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de minister, dat de taalanalyse ten grondslag kan worden gelegd aan de in voormeld besluit getrokken conclusie dat de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt, de toetsing in rechte niet kan doorstaan.

2.8. Voorts heeft de vreemdeling betoogd dat de minister, door hem tegen te werpen dat hij inzake zijn herkomst onjuiste gegevens heeft verstrekt, in strijd met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft gehandeld, aangezien de minister de door hem gestelde herkomst bij de eerdere verlening als juist heeft aanvaard.

2.8.1. Slechts aan een expliciete verklaring van de minister, dat hem niet wordt tegengeworpen dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt, kan de vreemdeling een gerechtvaardigd vertrouwen ontlenen dat hem dit niet wordt tegengeworpen. Nu van een dergelijke verklaring - zoals de minister in het besluit van 30 oktober 2006 heeft uiteengezet - geen sprake is, bestaat geen grond voor het oordeel dat de tegenwerping aan de vreemdeling dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt in strijd is met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

2.9. Het beroep, voor zover gericht tegen de intrekking van de verblijfsvergunning, is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling niet-ontvankelijk;
- II. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 22 augustus 2007 in zaak nr. 06/56947, voor zover daarbij het beroep, voor zover gericht tegen de intrekking van de verblijfsvergunning, gegrond is verklaard en het besluit van 30 oktober 2006 in zoverre is vernietigd;
- IV. verklaart het door de vreemdeling in deze zaak ingestelde beroep, voor zover gericht tegen de intrekking van de verblijfsvergunning, ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

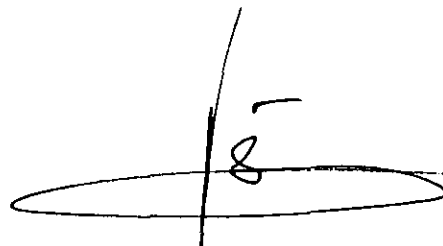
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 maart 2008

418.

Verzonden: 28 maart 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/56947

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. M.E.T. Hogervorst, advocaat te
Maastricht,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Op 21 november 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 30 oktober 2006. Bij dit besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000) afgewezen. Tevens heeft verweerder de eerder verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken tot aan de ingangsdatum van deze vergunning, te weten 19 september 2001.

Bij schrijven van 19 december 2006 en 22 januari 2007 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 juli 2007. Aldaar is eiser verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. J.C.O. Stiphout. Als tolk is ter zitting verschenen de heer S. Lafghani.

II. OVERWEGINGEN

Aan eiser, geboren op _____ van Soedanese nationaliteit en naar eigen zeggen van afkomst Nuba, is bij besluit van 27 januari 2003 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 verleend, met ingang van 19 september 2001, geldig tot 19 september 2004. Deze vergunning is verleend op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

Op 2 juni 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft hierop op 9 november 2005 een voornemen uitgebracht waarin kenbaar is gemaakt dat *verweerder voornemens is de gevraagde vergunning voor onbepaalde tijd af te wijzen en de verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met terugwerkende kracht tot aan de datum van verlening ervan in te trekken*. Aan dit voornemen heeft verweerder een taalanalyse ten grondslag gelegd.

Bij schrijven van 26 juli 2006 heeft eiser hierop gereageerd met het verzoek om de inmiddels verrichte contra-expertise van 11 juni 2006 te beschouwen als zienswijze op het voornemen. Vervolgens heeft op 16 augustus 2006 een aanvullend gehoor plaatsgevonden en heeft het Bureau Land en Taal voorts op 22 augustus 2006 een weerwoord op de contra-expertise uitgebracht.

Verweerder heeft daarna conform het voornemen het thans bestreden besluit genomen.

Ter beoordeling van de rechtbank ligt voor of dit besluit de toets aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Overwogen wordt als volgt.

Ter bestrijding van het standpunt van verweerder heeft eiser allereerst gesteld dat er onvoldoende aanleiding bestond om de formele rechtskracht te doorbreken en vervolgens de eerder verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te trekken. Daarnaast heeft verweerder volgens eiser in strijd met het verbod van reformatio in peius gehandeld door eiser in een slechtere positie te brengen na zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd dan hij verkeerde na toekenning van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd.

De rechtbank oordeelt dienaangaande als volgt.

Bij het bestreden besluit is de eerder verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met terugwerkende kracht ingetrokken met ingang van de datum van verlening. De rechtbank stelt vast dat hiermee een verblijfsvergunning wordt ingetrokken die reeds op 19 september 2004 haar geldigheid verloren had. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 16 juni 2004, JV 2004/319, waarin de Afdeling (eveneens ambtshalve) heeft geoordeeld dat verweerder een reeds vervallen verblijfsvergunning niet kan intrekken. De rechtbank ziet geen aanleiding om in deze zaak tot een andersluidend oordeel te komen. Gelet hierop is het beroep in

zoverre gegrond en zal het bestreden besluit, voor zover hierbij de eerder verleende vergunning voor bepaalde tijd is ingetrokken, worden vernietigd.

De rechtbank overweegt verder als volgt.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van voormelde wet, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

Volgens onderdeel C7, gelezen in samenhang met onderdeel C5/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), wordt met de intrekking van de verblijfsvergunning, omdat bij de verlening onjuiste gegevens zijn verstrekt, slechts beoogd de situatie te herstellen, zoals die rechtens zou zijn geweest, indien wel de juiste gegevens zouden zijn verstrekt. De intrekking is gericht op het ongedaan maken van de gevolgen die aan de onjuiste gegevens zijn verbonden. Met de intrekking van de vergunning wordt niet beoogd leed toe te voegen. Om die reden is niet vereist dat de vreemdeling de onjuiste gegevens zelf heeft verstrekt, dat hij op de hoogte was van de verstrekking van de onjuiste gegevens of dat hij daarmee heeft ingestemd. Opzet van de vreemdeling, of diens persoonlijke betrokkenheid is evenmin vereist.

Het voorgaande in aanmerking nemend, overweegt de rechtbank dat daarmee niet tevens geoordeeld moet worden dat bij de – eveneens bij het bestreden besluit gedane – beoordeling van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd geen rechtsherstel meer zou kunnen plaatsvinden, namelijk door deze aanvraag af te wijzen. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dient degene die op basis van onjuiste of onvolledige informatie rechten verwerft er steeds rekening mee te houden dat op enig moment rechtsherstel kan plaatsvinden. In dit verband verwijst de rechtbank naar de – ook door verweerder aangehaalde – uitspraak van de Afdeling van 21 december 2005, gepubliceerd in JV 2006/52. Hiermee is aldus, anders dan eiser heeft gesteld, geen sprake van reformatio in peius.

Evenmin ziet de rechtbank grond voor het oordeel dat eiser er vanaf de verlening van de asielvergunning voor bepaalde tijd op heeft kunnen vertrouwen dat verweerder immer van de Moro-afkomst van eiser uit zou (moeten) gaan. Verweerder is naar het oordeel van de rechtbank bij de verlening van

meergenoemde asielvergunning immers niet *expliciet* uitgegaan van die Moro-afkomst. In dit verband ziet de rechtbank zich gesteund door een uitspraak van de Afdeling van 9 februari 2006 (LJN AV2125, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)

De rechtbank overweegt verder het volgende.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat niet langer geloof kan worden gehecht aan eisers Nuba-herkomst. Uit de resultaten van de eerder genoemde taalanalyse kan worden afgeleid dat eiser op grond van zijn Arabische spraak eenduidig te herleiden is tot Soedan. Op grond van zijn Arabische spraak en op grond van zijn talen- en landenkennis is eiser evenwel eenduidig niet te herleiden tot het Nuba-gebied. Eiser heeft daarbij niet aannemelijk gemaakt dat hij behoort tot een Nuba-bevolkingsgroep. De in opdracht van eiser verrichte contra-expertise doen aan verweerders standpunt niet af, zo heeft laatstgenoemde gesteld onder verwijzing naar het weerwoord van Bureau Land en Taal (BLT).

Eiser heeft gesteld zich ook om inhoudelijke redenen niet te kunnen verenigen met het onderhavige besluit. Hiertoe heeft eiser in de eerste plaats – kort gezegd – aangevoerd dat de contra-expertise de door BLT verrichte taalanalyse weerlegt en dat het weerwoord van laatstgenoemd bureau niet aan de contra-expertise afdoet.

Dienaangaande overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 7 augustus 2002 (JV 2002/324) en 4 augustus 2003 (JV 2003/471), dat een taalanalyse tot stand komt onder de verantwoordelijkheid van een ter zake deskundig bureau, waarvan de kwaliteit voldoende is gewaarborgd. Taalanalisten worden op zorgvuldige wijze geselecteerd en staan onder voortdurende kwaliteitscontrole. Voorts verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling van 26 augustus 2003 (JV 2003/455) waaruit blijkt dat de vreemdeling niet enkel door het plaatsen van kritische kanttekeningen bij de uitgevoerde taalanalyse teweeg kan brengen dat verweerder een nieuwe taalanalyse moet verrichten, dan wel van een van de taalanalyse afwijkende conclusie dient uit te gaan. Een contra-expertise is het middel bij uitstek om de gerezen twijfel aan de afkomst weg te nemen.

De in het geval van eiser uitgevoerde contra-expertise bevat onder meer de navolgende conclusie:

"I conclude that the applicant has a close and definite link with the South Kordofan, the Nuba Mts and with the Moro tribe in particular. This is based on the accumulation of geographical places named with a fair degree of accuracy, on a knowledge of a number of very small tribal group names from the Nuba Mts, and the knowledge that some of the Moro are Christians."

De rechtbank stelt vast dat de conclusie van de contra-expertise een geheel andere is dan die in de taalanalyse van het BLT. In laatstgenoemde analyse is immers geconcludeerd dat eiser weliswaar eenduidig afkomstig is uit Soedan maar niet uit het Nuba gebied, nu hij – samengevat weergegeven – geen gedetailleerde én correcte informatie kan verschaffen over zijn herkomstgebied en etnische achtergrond, een variant spreekt van het Noordsoedanese Arabisch

welke variant niet te herleiden is tot het Nuba-gebied, eiser geen kennis heeft van de Nuba-taal en / niet in Moro-gebied ligt.

Derhalve ligt ter beoordeling van de rechtbank voor of de contra-expertise twijfel doet rijzen aan de deugdelijkheid van de taalanalyse.

De rechtbank overweegt allereerst dat het rapport van contra-expertise geen concreet aanknopingspunt biedt om te twijfelen aan de deskundigheid van de door het BLT ingeschakelde taalanalist. Eiser heeft in dit verband in de gronden van beroep van 20 december 2006 betoogd dat bekend had moeten zijn welke academische achtergrond de taalanalist heeft en heeft hiertoe verwezen naar de notitie van J. Detaillieur van Vluchtelingenwerk Rijnmond van 23 december 2002. De rechtbank acht deze enkele verwijzing evenwel onvoldoende om te komen tot het oordeel dat getwijfeld moet worden aan de capaciteiten van de taalanalist, temeer daar de overgelegde notitie niet ziet op de betrokken taalanalist in het onderhavige geschil.

Voorts overweegt de rechtbank dat het rapport van contra-expertise ook overigens niet leidt tot het oordeel dat sprake is van twijfel aan de zorgvuldigheid waarmee de taalanalyse is uitgevoerd. Hiertoe acht de rechtbank het navolgende redengevend.

Op pagina 2 van de contra-expertise staat ten aanzien van het Arabisch dat eiser spreekt, vermeld: "His Arabic shows the typical forms of someone whose native language is Sudanese colloquial Arabic." . Wat er ook zij van de deskundigheid van de contra-expert, de rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden de reactie hierop van het Bureau Land en Taal inhoudende dat deze constatering in de contra-expertise nauwelijks wordt onderbouwd, heeft overgenomen. Hiermee valt niet in te zien waarom eiser, gelet op de Arabische taal van eiser, is te plaatsen in Zuid-Kordofan.

Ook verweerders standpunt, waar het gaat om de vaststelling dat eiser het Nuba niet machtig is, wordt door de rechtbank gevolgd. Het moge zo zijn dat eiser door zijn ouders en later door zijn oma en op school in het Arabisch is opgevoed, maar daarmee moet niet uitgesloten worden geacht dat eiser geen enkele – zelfs geen passieve – kennis heeft van het Nuba.

Het vorengaande vormt voor de rechtbank voldoende grond voor het oordeel dat de contra-expertise geen aanknopingspunten bevat voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van de taalanalyse. Het door eiser gestelde over zijn kennis van de omgeving, alsook de stelling dat bij het tot stand komen van het weerwoord niet opnieuw naar de bandopname is geluisterd en dat de toon van het weerwoord hier en daar aanmatigend is, wat hier verder ook van zij, doet aan dit oordeel niet af.

Dat het weerwoord eerst bij het bestreden besluit is meegezonden, acht de rechtbank tot slot weliswaar getuigen van een weinig zorgvuldige handelwijze van verweerder, maar zij ziet onvoldoende grond om de conclusie te trekken dat eiser hierdoor in zijn belangen is geschaad. Eiser heeft immers in de gronden

van beroep nog op dit weerwoord kunnen reageren, welke reactie de rechtbank mede in haar oordeel heeft betrokken.

Daarnaast heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat de door hem overgelegde geboorteakte en rijbewijs met pasfoto een concreet aanknopingspunt vormen voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van de taalanalyse. Uit genoemde documenten blijkt immers dat eiser uit Moro afkomstig is, zo is door hem gesteld.

De rechtbank overweegt dienaangaande het volgende.

Eerstgenoemd document is door de Koninklijke Marechaussee onderworpen aan een technisch onderzoek. De Koninklijke Marechaussee heeft in het proces-verbaal van bevindingen van 18 september 2001 geconcludeerd dat niet kan worden vastgesteld of dit document echt is en dat door middel van dit document noch de identiteit, noch de nationaliteit van de aanbieder/houder van het document kan worden vastgesteld.

Het rijbewijs is door eiser overgelegd tijdens het gehoor naar aanleiding van de taalanalyse. Niet weersproken is dat dit document vervolgens niet op authenticiteit is onderzocht.

De rechtbank overweegt het volgende.

Ingevolge deel C4/3.6.2 van de Vc 2000 zijn documenten die de identiteit onderbouwen officiële, door de overheid afgegeven documenten met daarin ten minste een pasfoto en de geboorteplaats en -datum van de asielzoeker.

Wat er verder ook zij van de authenticiteit van de geboorteakte en het rijbewijs, de documenten zijn niet aan te merken als identiteitsdocumenten. Aldus heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat de desbetreffende documenten de houdbaarheid van de taalanalyse evenmin aantasten.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder gevolgd kan worden in zijn standpunt dat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot niet verlening van de vergunning asiel voor bepaalde tijd zouden hebben geleid.

Het bestreden besluit, voor zover daarbij de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen, kan derhalve de toets in rechte doorstaan en het beroep moet bijgevolg in zoverre voor ongegrond worden gehouden.

De rechtbank acht verder termen aanwezig om verweerder op grond van het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de proceskosten die eiser redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met deze procedure, een en ander overeenkomstig de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Voor de in aanmerking te nemen proceshandelingen worden twee punten toegekend (één punt voor het indienen van het beroepschrift en één punt voor het verschijnen ter zitting) met een waarde van € 322,- per punt. Het gewicht van de zaak wordt bepaald op gemiddeld, hetgeen correspondeert met de wegingsfactor één.

Een toevoeging is niet overgelegd, zodat het bedrag van de proceskosten aan eiser zal dienen te worden betaald.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

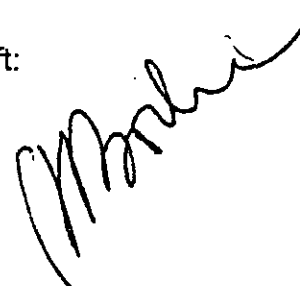
verklaart het beroep gegrond voor zover bij het bestreden besluit de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is ingetrokken en vernietigt het bestreden besluit in zoverre;

verklaart het beroep voor het overige ongegrond;

veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure, aan de zijde van eiser begroot op € 644,- (zijnde de kosten van de rechtsbijstand), te vergoeden door de Staat der Nederlanden aan eiser.

Aldus gedaan door mr. M.I.J. Hegeman in tegenwoordigheid van mr. W.A.M. Bocken als griffier en uitgesproken in het openbaar op 22 AUG. 2007

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Afschrift verzonden op: 22 AUG. 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

Bezoekadres
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch
Tel: 073 - 888 35 45
Fax: 073 - 888 30 87

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

21 SEP 2007

ZAAKNR. 200706913

AAN: V2

BEHANDELD: DD:

PAR:

fax 13 sep. 2007

Onderdeel

Contactpersoon

Doorkiesnummer(s)

Datum

Ons kenmerk

Uw kenmerk

Bijlage(n)

Onderwerp

Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
mr. M.M.J. Pieters
073 - 888 3017
19 september 2007
0109.18.2047

2

Hoger beroep van de Staatssecretaris van Justitie tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, van 22 augustus 2007, verzonden op 22 augustus 2007, met kenmerk 06/56947

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij ontvangt u het hoger beroepsschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, van 22 augustus 2007, verzonden op 22 augustus 2007, met kenmerk 06/56947.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de IND af te schrijven

Hoogachtend,

Mr. F.S. Schoot, senior procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

21 SEP 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te Den Haag
appellant
gemachtigde: mr. F.S. Schoot
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zitting houdende te Roermond
van 22 augustus 2007
met kenmerk 06/56947

Inzake:

met IND-kenmerk 0109.18.2047
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mevrouw mr. M.E.Th. Hogervorst
advocaat te Maastricht

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. M.M.J. Pieters
073 888 3017

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (hierna: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, van 22 augustus 2007, verzonden op 22 augustus 2007, met het kenmerk Awb 06/56947 (*productie I*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 30 oktober 2006 (verzonden op 31 oktober 2006) (ambtshalve) gegrond heeft verklaard voor zover bij het bestreden besluit de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is ingetrokken, dit besluit in zoverre heeft vernietigd en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Aan verweerder is met ingang van 19 september 2001 een tot 19 september 2004 geldige verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw.
- 2.2. Op 2 juni 2004 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.
- 2.3. Bij besluit van 30 oktober 2006 (verzonden op 31 oktober 2006) heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag van verweerder afgewezen. Ingevolge dit besluit is tevens de hiervoor onder 2.1. genoemde verblijfsvergunning met terugwerkende kracht ingetrokken tot 19 september 2001, de ingangsdatum van de vergunning.
- 2.4. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank (ambtshalve) het beroep tegen het hiervoor onder 2.3. genoemde besluit gegrond verklaard voor zover bij het bestreden besluit de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is ingetrokken.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1. Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen de eerdere bewindspersoon voor Vreemdelingenzaken.
- 3.2. De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 30 oktober 2006 in zijn geheel rechtens juist is. Met het oog daarop had de rechtbank het beroep tegen dat besluit voor zover bij het bestreden besluit de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is ingetrokken, niet ambtshalve gegrond dienen te verklaren.
- 3.3. De Staatssecretaris heeft één grief tegen de uitspraak.

Grief

- 3.4. De rechtbank heeft in het hierna cursief weergegeven gedeelte van de laatste alinea van pagina 2 en de eerste alinea van pagina 3 van de bestreden uitspraak ten onrechte overwogen:

“Bij het bestreden besluit is de eerder verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met terugwerkende kracht ingetrokken met ingang van de datum van verlening. De rechtbank stelt vast dat hiermee een

verblijfsvergunning wordt ingetrokken die reeds op 19 september 2004 haar geldigheid verloren had. *De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 16 juni 2004, JV 2004/319, waarin de Afdeling (eveneens ambtshalve) heeft geoordeeld dat verweerder een reeds vervallen verblijfsvergunning niet kan intrekken. De rechtbank ziet geen aanleiding om in deze zaak tot een andersluidend oordeel te komen. Gelet hierop is het beroep in zoverre gegrond en zal het bestreden besluit, voor zover hierbij de eerder verleende vergunning voor bepaalde tijd is ingetrokken, worden vernietigd.*"

- 3.5. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berust de overweging weergegeven in de laatste alinea van pagina 6 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.

Toelichting op de grief

- 3.6. De rechtbank geeft blijk van een onjuiste lezing van de uitspraak van uw Afdeling van 16 juni 2004, JV 2004/319. Voor de motivering van haar oordeel dat de Staatssecretaris de per 19 september 2001 aan verweerder verleende verblijfsvergunning niet kon intrekken omdat deze reeds op 19 september 2004 haar geldigheid had verloren verwijst zij ten onrechte naar deze uitspraak.
- 3.7. In de procedure die heeft geleid tot bedoelde uitspraak had de Staatssecretaris een reeds op 24 november 2001 vervallen verblijfsvergunning eerst met ingang van 12 juni 2002 ingetrokken. Naar het oordeel van uw Afdeling kon de Staatssecretaris dit niet.
- 3.8. In de procedure die heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak heeft de Staatssecretaris de met ingang van 19 september 2001 en tot 19 september 2004 verleende verblijfsvergunning met ingang van 19 september 2001, derhalve met terugwerkende kracht, ingetrokken. Dit is wezenlijk anders dan in de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van uw Afdeling waarnaar de rechtbank verwijst.
- 3.9. Zoals uw Afdeling in de uitspraak van 26 maart 2007, nr. 200609070/1, JV 2007/255, heeft overwogen volgt uit het stelsel van de Vreemdelingenwet 2000 (veeleer) dat de wetgever met het toekennen van de bevoegdheid aan de Staatssecretaris om een verblijfsvergunning in te trekken tevens heeft beoogd om een beslissing tot intrekking te kunnen laten terugwerken tot het tijdstip waarop niet meer werd voldaan aan de beperking waaronder die verblijfsvergunning was verleend.
- 3.10. Uit voornoemde uitspraken van 16 juni 2004 en 26 maart 2007 in onderlinge samenhang bezien moet worden afgeleid dat, indien de Staatssecretaris besluit een verblijfsvergunning in te trekken die op het moment van beslissen reeds is vervallen, dit altijd met terugwerkende kracht dient te geschieden. De Staatssecretaris vindt steun voor dit standpunt in de uitspraak van uw Afdeling van 10 mei 2007, nr. 200608799/1. In de betreffende procedure is op 14 september 2004 een per 18 december 1998 verleende en tot 6 juli 2001 geldige verblijfsvergunning met terugwerkende kracht ingetrokken. Het door de betreffende vreemdelinge tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep is door uw

Afdeling onder meer met verwijzing naar de uitspraak van 26 maart 2007 kennelijk ongegrond verklaard.

Zie:

- *Rechtbank 's-Gravenhage 2 november 2006, Awb 05/32574 en 06/14685 (uitspraak a quo van AbRS 10 mei 2007) (productie 2) en*
- *AbRS 10 mei 2007, 200608799/1 (productie 3)*

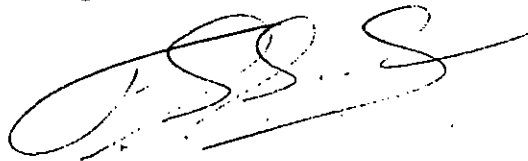
- 3.11. Naar aanleiding van de door verweerder op 2 juni 2004 ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft de Staatssecretaris een herkomstonderzoek laten verrichten in de vorm van een taalanalyse. Deze heeft uitgewezen dat verweerder – in tegenstelling tot de door hem afgelegde verklaringen – eenduidig niet is te herleiden tot de Nuba of de Nuba-bergen.
- 3.12. Vastgesteld dient te worden dat verweerder nimmer heeft voldaan aan de voorwaarden voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw. Onder verwijzing naar de hiervoor in 3.9. en 3.10. genoemde uitspraken van uw Afdeling heeft de Staatssecretaris de beslissing tot intrekking terecht laten terugwerken tot 19 september 2001. Dit heeft de rechtbank miskend.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

's-Hertogenbosch, 19 september 2006

Gemachtigde

Mr. F.S. Schoot, senior-procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3040
telefax 073 888 3087

HOGERVORST
WUDKA

advocaten & procureurs

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
C5114	20 SEP 2007
ZAAKNR. 200706713/1/V2	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

tevens per fax: 070-3651380

Inzake:

De heer
appellanti,

momenteel verblijvende te

Gemachtigde: mr. M.E.Th. Hogervorst

Verweerder:

Ministerie van Justitie,
de Staatssecretaris van Justitie

Hoger beroep tegen:

De uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Maastricht d.d. 22 augustus 2007.

1. Inleiding:

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, d.d. 22 augustus 2007, met kenmerk AWB 06/56947 ONTBTDN HE R4 BOW, waarvan u bijgaand afschrift aantreft als *productie 1*.

Appellant heeft ondergetekend bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige beroepschrift.

2. Griev:

Grief I:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen als neergelegd in de bestreden uitspraak van 22 augustus 2007 op pagina 5 de alinea's 2 tot en met 7:

Toelichting op grief I:

Appellant verzoekt als herhaald en ingelast te beschouwen al hetgeen namens appellant naar voren is gebracht in de gronden van het beroep die in afschrift aan dit hoger beroepschrift zijn gehecht.

Appellant heeft zeer gedetailleerde en correcte informatie gegeven aan de analist tijdens de taalanalyse.

Het is nota bene de analist die foutieve informatie verschaft, stellende dat niet in Moro-gebied zou liggen terwijl door appellant is aangetoond dat dit wel degelijk het geval is.

Dat gevoegd bij het ontbreken van kennis over de stokkendans bij de analist, gevoegd bij het niet bekend zijn met de academische achtergrond van de analist en de informatie zoals die naar voren komt uit de contra-expertise en de reactie van de Taalstudio op het weerwoord van Bureau Land en Taal, had de rechtbank in redelijkheid niet tot haar oordeel kunnen komen dat de contra-expertise geen twijfel heeft doen rijzen aan de juistheid van de taalanalyse.

Grief II:

Ten onrechte betreft de rechtbank in haar oordeel over de taalanalyse niet ook alle andere door appellant aangevoerde gronden en met name die met betrekking tot de documenten en die documenten zelf.

Toelichting op grief II:

Bij het oordeel over eventuele twijfel aan de taalanalyse had de rechtbank al die factoren mede in haar oordeel moeten betrekken.

Nu de rechtbank die zaken in stukken hakt en over ieder onderdeel afzonderlijk oordeelt in plaats van allen in onderling verband te bezien en er dan over te oordelen, miskent de rechtbank dat niet alleen door een contra-expertise maar ook door het overleggen van documenten de resultaten van een taalanalyse weerlegd kunnen worden.

Het geboortebewijs dat appellant bij binnenkomst al heeft overgelegd en het rijbewijs dat is meegenomen naar het gchoor bij de ambtelijke commissie zijn door de rechtbank in het geheel niet betrokken bij de contra-expertise en de taalanalyse en daarmee samenhangend de vraag naar de afkomst van appellant hetgeen gezien de aard van de documenten, wat er ook zij van het gegeven of het om identiteitsdocumenten gaat of niet, wel op de weg van de rechtbank had gelegen.

Grief III:

Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat authenticiteit van de voornoemde documenten de houdbaarheid van de taalanalyse niet zouden kunnen aantasten omdat deze documenten geen identiteitsdocumenten zijn.

Toelichting bij grief III:

Indien de authenticiteit van de documenten zou komen vast te staan, zou dat zonder meer ernstige twijfel aan de juistheid van de taalanalyse rechtvaardigen en derhalve had de rechtbank met de voornoemde motivering niet kunnen volstaan.

CONCLUSIE:

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrondverklaring van het door appellant ingestelde beroep.

Gemachtigde